

3. Десятник Г.О., Полешко С.М. Професія: телевізійний ведучий: тексти лекцій та практичні вправи. Київ. Видавництво Інституту журналістики КНУ, 2016. 173 с.

4. Лаврик О. В. Основи журналістики: навчально-методичний посібник для студентів зі спеціальності «Журналістика»/О. В. Лаврик. – Х.: ХНУ імені В. Н. Каразіна, 2008. – 73 с.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-491-0-106>

ПРОВІДНІ ПРИНЦИПИ АДАПТАЦІЇ НАЦІОНАЛЬНИХ МУЗИЧНИХ ТРАДИЦІЙ І МОВИ ДО СУЧАСНИХ ТРЕНДІВ

Чернишева С. М.

*здобувачка I курсу вищої освіти другого (магістерського) рівня
кафедри музичного мистецтва та звукорежисури*

Міжнародний гуманітарний університет

Науковий керівник: Каплун Т. М.

кандидат мистецтвознавства, доцент,

завідувачка кафедри музичного мистецтва та звукорежисури

Міжнародний гуманітарний університет

м. Одеса, Україна

У сучасному світі, де розвиток технологій і глобалізація змінюють культурні середовища, збереження національних традицій є не лише питанням збереження ідентичності, але й необхідним для продовження існування. Зважаючи на те, що мова та музика є найважливішими компонентами культурної спадщини, потрібні нові методи для їх адаптації до умов сучасного життя. Цей процес вимагає збереження аутентичності та інновацій, щоб традиції залишалися актуальними для наступних поколінь.

Збереження унікальності національних музичних традицій і мови є основним принципом адаптації. Кожна культура має свої особливості, які розвиваються протягом багатьох століть і відображають історичний досвід, традиції та світогляд народу, який їх проживає. Наприклад, характерні мелодії, ритми та інструменти, такі як бандура або сопілка, є частиною національної культури. Ці аспекти не повинні бути втрачені через адаптацію до сучасних тенденцій. Сучасні інструменти та методи, навпаки, можуть доповнити традиційне звучання, зберігаючи при цьому його особливість. Так само мова, яка зберігає культурний код, повинна зберігати свою

граматичну структуру та фонетику, навіть якщо вона включає сучасні слова та вирази.

Інтеграція з міжнародними тенденціями є ще однією важливою умовою адаптації. У сучасному світі багато культур взаємодіють, що дозволяє міжнародному поширенню національних традицій. Це може проявитися в музиці через інтерпретацію традиційних мелодій сучасними жанрами, такими як електронна музика, хіп-хоп або поп. Наприклад, сучасне аранжування українських народних пісень може залучити молодих слухачів.

Співпраця з міжнародними виконавцями також може допомогти поширити національну музику за межами країни. Інтеграція мови може відбуватися через використання сучасних медіа-платформ для поширення літератури, музики та іншого контенту національного походження. У результаті мова залишається живою та актуальною в цифрову епоху.

Сучасні технології відіграють ключову роль у процесі адаптації. Інтернет-ресурси, соціальні мережі, потокові сервіси та інші інструменти дозволяють залучити молоде покоління та досягти великої аудиторії. У музичному мистецтві це може бути створення цифрових архівів звичайних пісень, де кожен, хто бажає, може ознайомитися з унікальними записами. Крім того, методи, які є ефективними, включають використання віртуальної реальності для відтворення традиційних виступів або створення музичних додатків, які навчають користувачів використовувати національні інструменти. Інструменти для навчання мов, такі як онлайн-курси та програми перекладу, можуть бути розроблені за допомогою технологій. Наприклад, люди, які прагнуть вивчити українську мову, можуть знайти корисні мобільні програми.

Освіта та популяризація є важливими для впровадження національних традицій. Без розуміння та підтримки нових поколінь традиції можуть загубитися. Таким чином, у школах і університетах повинні бути програми навчання, які включають навчання мови та національної музики. Наприклад, викладання літератури або народної музики може допомогти молодим людям краще зрозуміти та оцінити культурну спадщину, яку вони мають. Крім того, важливим є сприяння поширенню національної культури через фестивалі та конкурси. Крім того, розповсюдження інформації про традиції через соціальні мережі та інші платформи медіа може допомогти залучити молодь.

Взаємодія з іншими культурами є останнім, але не менш важливим принципом адаптації. Діалог з іншими культурами може допомогти розвивати та збагачувати національну мову та музичні традиції. Це може включати спільні проекти, обмін досвідом та інші види співпраці. Наприклад, співпраця з виконавцями з інших країн може допомогти популяризувати національну музику за кордоном. Переклади літератури,

спільні дослідження та інші види культурного обміну є кількома способами, за допомогою яких може відбуватися взаємодія в мові. Така взаємодія розширює культуру нації та сприяє її інтеграції в світову культуру.

Таким чином, адаптація національних мовних і мовних традицій до сучасних тенденцій є складним процесом, але необхідним. Вона вимагає балансу між збереженням оригінальності та впровадженням інновацій, які дозволяють традиціям залишатися актуальними в сучасному світі. Це включає використання сучасних технологій, навчання та популяризацію, інтеграцію з міжнародними трендами та взаємодію з іншими культурами. Завдяки дотриманню цих принципів національна культура може залишатися життєздатною та передавати свою спадщину майбутнім поколінням, зберігаючи при цьому її особливість і красу.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-491-0-107>

ОСОБЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ ЗАСОБІВ АКТОРСЬКОЇ ВИРАЗНОСТІ В ДІЯЛЬНОСТІ МАЙБУТНІХ ВЧИТЕЛІВ

Швець І. Б.

*Народна артистка України, професор,
професор кафедри вокально-хорової підготовки, теорії
та методики музичної освіти*

*Вінницький державний педагогічний університет
імені Михайла Коцюбинського
м. Вінниця, Україна*

Бучинська Б. О.

*здобувач ступеня вищої освіти «бакалавр»
Вінницький державний педагогічний університет
імені Михайла Коцюбинського
м. Вінниця, Україна*

Інтенсивність педагогічної праці, нервово-психічне перевантаження вчителя часом заважають йому слідкувати за природністю своєї поведінки в процесі спілкування з учнями. Не випадково старшокласники називають причиною своїх негативних взаємовідносин з учителем байдужість, яка проявляється не лише в словах учителя, а й в його не виразної міміці під час спілкування, в невизначеності або навіть агресивності його жестів. Міміка, погляд, жести, рухи мають велике значення в процесі повсякденного спілкування вчителя з учнями.